

Stand-upcomedian en Humorologiewinnaar snelt met debuutvoorstelling 'MAHIEUSTUEUS' naar de top

De elastieken mimiek van Steven Mahieu verovert Vlaanderen

De afgelopen maanden is stand-upcomedian Steven Mahieu in een ijtempo naar de top geraasd: hij deed het voorprogramma van Philippe Geubels' try-outs, speelde zowat alle komieken - ook de buitenlandse - naar huis met zijn optreden in 'Comedy Casino' en afgelopen zaterdag won hij ook nog eens de jury- en publieksprijs op Humorologie.

DOOR LIV LAVEYNE

GENT • En dat is nog niet alles: twee dagen daarvoor ging hij ook in première met zijn avondvullende debuutvoorstelling 'Mahieustueus'.

Of beter gezegd, deed hij twee premières: één in Gent en één in Roeselare en dat is geen toeval. Mahieu, afkomstig uit Jabbeke, woont immers in Gent. Zoals zovele West-Vlamingen is hij er na zijn studies blijven plakken. Het levert meteen enkele leuke grappen over het samenleven tussen 'allochtonen' (studenten en Turken) in de migrantenbuurt De Brugse Poort.

Maatschappijkritische stem

Je met je debuteert al meteen een eigen adjectief 'mahieustueus' toe-eigenen mag misschien hovaardig klinken, Mahieu heeft wel degelijk een eigen stem die hem onderscheidt van veel andere stand-uppers. Hij kan niet alleen uitpakken met zijn elastieken mimiek, hij heeft ook iets te zeggen. Mahieu is maatschappijkritisch, maar op een slinkse manier: hij ramt zijn boodschappen er niet langs de strot of met het geheven vingertje in, maar confronteert ons via zijn observaties met onze eigen (niet altijd zo schone) gedachten.

Wie kent immers niet het fenomeen van de bedelaars aan de winkelkarretjes voor de supermarkt waardoor je bijna niet anders kan dan geld geven? Waarom zijn er steeds meer daklozen? En maken marginalen meer kinderen? Mahieu, kind van gescheiden ouders, weet dat je met het alimentatiegeld - dat zijn pa voor hem betaalde - twintig Afrikaanse kindertjes



FOTO ROCKVI

■ Steven Mahieu heeft een eigen stem die hem onderscheidt van de rest van komisch Vlaanderen. Hij vindt een fijn evenwicht tussen grove en fijnzinnige humor, en schuwt de maatschappijkritiek niet.

Elfde Humorologieconcours bekroont circustheater en stand-upcomedy

Het tweejaarlijkse Humorologieconcours draagt de eretitel van oudste humorwedstrijd in Vlaanderen. Illustere winnaars en finalisten waren onder andere Wim Helsen (met Vrolijk België), Wouter Deprez, Henk Rijckaert en Begijn Le Bleu. De afgelopen jaren onderging zowel het concours als het jaarlijkse grootschalige zomerfestival Humorologie een verschuiving van de pure lach naar het veel opener begrip 'verwondering', waarin naast comedy en cabaret ook andere disciplines als circus ingang vonden. Dat

brede gamma toonde zich ook in de finale van het Humorologieconcours afgelopen zaterdag in de Kortrijkse Stadsschouwburg. Het beelden de circustheater van Cie Leventfou kreeg de persoonlijkheidsprijs (500 euro), stand-upcomedian Steven Mahieu mocht de juryprijs (1.250 euro) en publieksprijs (750 euro) in ontvangst nemen.

De Brusselse groep Cie Leventfou, met roots in Uruguay, Frankrijk, Italië, Vlaanderen en Wallonië, zette meteen de toon van verwonde-

ring met *Aller simple*: een ontroerende brok beeldend circustheater met acrobatie, slapstick en dans waarbij de wind, de vluchtige liefde en referenties naar sprookjesfiguren losjes samenkwamen in een surrealistisch (klank)decor. De Britse, maar in België woonachtige Rachel Ponsonby (die onder meer ook speelt bij Circus Ronaldo), bracht met *Virginia Davis's symposium* haar eigenzinnige ode aan de muziek. Met haar secuur neergezette stijve Britse nanny-typetje toonde ze een scala aan skills gaande van

stemkunsten en clownerie tot een Oriëntaalse vuurdans, die de patine van oude freakshows in herinnering bracht. Zij viel evenwel buiten de prijzen want zowel de jury- als de publieksprijs waren voor Steven Mahieu, die weliswaar minder scherp stond dan in zijn avondvullende show, maar toch voldoende wist te overtuigen en de toeschouwer tegemoetkwam aan dat andere aspect van verwondering: de lach.

(LILA)

www.humorologie.be

naar school kunt sturen. "Dat maakt dat ik meer waard ben dan twintig negers, en van die kindjes krijg je bijtijds nog een schone tekening. Mijn pa kreeg van mij jaarlijks een aangetekende brief met de indexerings van de alimentatie."

Aangebrand is de grap zeker, maar gratis is het allerminst. Dat zijn de realiteiten die Mahieu ons voorschotelt. Bedelaars die wandelen in een mensensbos in de stad, marginalen als opeengestapelde laagjes miserie in woonblokken. Asielzoekers met een daklozengids op de dool door Brussel, hoofdstad van het Beloofde Europa. Absurder dan de humor, is vaak de werkelijkheid.

Mahieu, van opleiding sociaal assistent, heeft zo zijn eigen oplossingen voor maatschappelijke problemen. Soms totaal van de pot gerukt, maar evengoed verrassend in hun naïeve eenvoud waarbij we denken "dat de politici daar nog niet aan gedacht hebben". Of het nu gaat om de asielproblematiek, dan wel om het beboeten van dronken macho's achter het stuur. Meteen krijgen we ook nog eens de beste pedofiliegrap van de afgelopen maanden te horen (trek pedofiele priesters een legging aan in plaats van een kleed).

Pamperdoos en koemelk

Mahieu vindt een fijn evenwicht tussen grove en fijnzinnige humor en speelt daarbij op slimme wijze ook zijn eigen persoonlijke problematiek uit. Als kind van gescheiden ouders is hij opgegroeid met een afwezige vader (al kon het nog erger, met een onbekende vader van de spermabank). Hij zeult een Pamperdoos vol jeugdherinneringen de scène op. Doorgaans gruwelen we van dergelijk *coming-of-age* cabaret, maar binnen Mahieus stand-up zorgt het wel voor een mooie broze toon.

Toegegeven, 'Mahieustueus' heeft zeker nog beginnersfoutjes: niet alle grappen en thema's (babyborrels en domme flikken) zijn even origineel, soms laat Mahieu zich verleiden tot een teveel aan absurdisme en typetjes en naar het einde toe blijft hij wat te lang talmen rond de boodschap van zijn hele verhaal. Over hoe het altijd maar maalt in zijn kop. Volgens hem omdat hij als kind moedermelk heeft gedronken. Had hij zoals alle domme mensen gewoon koemelk gekregen, was zijn leven geruislozer en simpeler. Wij zijn blij dat het niet zo gelopen is voor deze *coming man* aan het Vlaamse comedyfirmament.